

P o z n á m k y :

- 1 E. WEISS, I. EDELMANN, H. LAUF, *Geschichte der Brunnenstadt Külsheim*, sv. 1,2, Külsheim 1992 (zpracovaný příspěvek J. Formánka, sv. 1 – s. 182-184).
- 2 P. OETTINGER, *Würzburg – Antlicher Führer*, Würzburg 1979, s. 6.
- 3 A. BAUCH, *Die Geschichte der külsheimer Juden*, in: *Külsheimer Jahrbuch 1987-88*.
- 4 *Kirchenhistor. Seminar Albert Ludwigs Universität Freiburg, Monumentorum Boicorum, ed. Academia scientiarum Boico, Mnichov 1872*.
- 5 F. BERGER, O. ETTER, *Die Familiennamen der Reichsstadt Esslingen*, Stuttgart 1961.
- 6 M. ALBERTOVÁ, *Z dějin ašského okresu*, Aš 1959, s. 22.
- 7 *Archiv ř.k. fary v Külsheimu, dat. 7.7.1666*.
- 8 J. FORMÁNEK, *Jak sporná podobizna Vincence Morstadta pomohla vypátrat jeho předky v Německu*, in: *Práce muzea v Kolíně 1989*.
- 9 KNÖTEL, *Uniformenkunde*, sv. 5, č. 53, Rathenow.
- 10 *Österreichisches Staatsarchiv, Wien, dopisy z 25.11.1987 a 23.3.1988*.
- 11 B. SWIETECKÝ, *Bitva u Štěrbohol 6. května 1757*, in: *Vojenskohistorický sborník I. Praha 1932*, sv. 2, s. 89-132; J. GÖDÖLLEY – F. ČERNÝ, *Průběh operací po bitvě u Štěrbohol*, in: *Vojenskohistorický sborník III. Praha 1934*, sv. 1, s. 116-173; J. GÖDÖLLEY – F. ČERNÝ, *Bitva u Štěrbohol*, Praha 1935.
- 12 *Kriegsgeschichtliche Abtheilung vom Grossen Generalstabe, Siebenjährige Krieg 1756-1763*, sv. 2 : Prag, 1901, Berlin: M. SWIFT, *Historische Landkarten Europa, München 2000*, s. 62.
- 13 K. und K. *Kriegsarchiv, Schriften-Abtheilung, Alte Feldakten*, Wien, 1757.
- 14 *Státní oblastní archiv Praha, sbírka matrik, sign. Kolín 5 a 30*.
- 15 *Státní okresní archiv Kolín, MÚ Kolín, Liber albus civium, f. 37*.
- 16 J. VÁVRA, *Dějiny král. města Kolína nad Labem*, Kolín 1888.
- 17 F. STRAKA, *Kolínské kostely a památky*, Kolín 1940, s. 32-33.
- 18 H. HERMANN, *Genealogie und Heraldik bürgerlicher Familien Österreich-Ungarns*, sv. 2, Wien 1902, s. 355 (viz obrázek).
- 19 *Státní okresní archiv Kolín, Kniha smluv LC XIV, f. 215*.
- 20 J. SCHNEIDER, *Dějiny kolínského školství*, Kolín 1947, s. 106.
- 21 *Státní oblastní archiv Praha, sbírka matrik, sign. Kutná Hora 5*.
- 22 *Státní oblastní archiv Praha, sbírka matrik, sign. Kolín 32*.
- 23 *Stadtarchiv Mainz, Kirchenbuch des Militärspital St. Johann 1793*.
- 24 *Státní oblastní archiv Praha, sbírka matrik, sign. Kolín 42*.
- 25 J. FORMÁNEK, *235 let rodu Morstadů v Čechách*, in: *Archivní prameny Kolínska*, Kolín 1993, s. 53-54.
- 26 J. PASÁKOVÁ, *Praha v díle Vincence Morstadta. Soupis grafických listů a kreseb*, Praha 1987.

Janáčkové

Zbyněk Hauser

P odnětem k sepsání tohoto vyprávění o Janáčcích bylo seznámení s kronikou obce Sobiňova na Českomoravské vrchovině, kterou sestavil ve dvacátých letech Dr. Gustav Janáček z Prahy.¹ Seznámil mě s ní asi před pěti lety pan Karel Janáček ze Sobiňova. Ten pak pokračoval v práci svého jmenovce i vzdáleného příbuzného a napsal postupně několik dílů rodné kroniky, kde volně navazuje na vyprávění o své rodné obci i kraji.

Z použitých zdrojů, ze kterých G. Janáček čerpal, je pro Janáčky zvlášť zajímavý příspěvek Dr. Františka Půži „Církevní poměry na panství polensko-příbyslavském v 18. stol.“,² dále Václava Chabra „Příspěvky k dějinám Čáslavska v 18.stol.“³ a Josefa Dobiáše „Kacířská banda ze Sobiňova“.⁴ Ve všech těchto podkladech jsou zastoupena ličení, kde hlavními postavami jsou právě Janáčkové, což jejich rodopis vhodně doplňuje. Uvedme jmenovitě Jana Janáčka ze Sobiňova, který byl v r. 1769 dopaden při prodávání kacířských knih a po tvrdých výsleších za použití práva útrpného byl odsouzen k desetiletému žaláři. Tento trest mu vypršel čtyři roky před vydáním tolerančního patentu.

Podle rodové tradice, dochované v povědomí hlavně Janáčků – písmáků, jsou Janáčkové ze Sobiňova a přilehlých obcí potomky rytíře Jana z Markvartic, který zde míval statek v 15. století.

Třeba ještě uvést, že Dr. Janáček sestavoval kroniku za přispění Dr. Křivského, pocházejícího z nedaleké obce Křivý a s Janáčky sňatkem spřízněného.⁵

PRAMENY O JANÁČCÍCH

Doložitelným praotcem všech Janáčků z Markvartic, Sobiňova, Bílku, Krucemburku, Borové a jiných vesnic v okolí Chotěboře je zatím Janeček z Markvartic, uvedený v urbáři panství Polná z r. 1636 jako držitel hospodářství, které v této osadě tehdy existovalo jako jediné.⁶ K porovnání – v době zpracování stabilního katastru v r. 1838 hospodařili v Markvarticích pouze úzce spříznění Janáčkové, tři lánici a dva půllánici.⁷ V Sobiňově a v jeho dalších osadách Nové Vsi a Sopotech je uváděno již 19 Janáčků. Grunt v Markvarticích podělila podle téhož urbáře vdova Janáčková, rovněž bez uvedení křest-

ního jména. Zde již zaznamenáváme změnu samohlásky u příjmení, které nepochybně vzniklo ze jména Jan. Nedá se tedy zcela vyloučit, že zde původně hospodařil Jan z Markvartic a pak v době sepsání urbáře jeho potomek, již nazývaný Janeček. Je zajímavé, že v témže urbáři nalézáme paralelu u jména hospodáře v Sobiňově – Nové Vsi Karla Dymače a jeho nástupce Pavla Dymáčka, tedy opět zdobnění, tentokrát u příjmení. V několika dalších vesnicích jsou také hospodářství označena pouze jedním jménem, např. Havel z Vesnic.

Dle Berní ruly (1654) je držitelem gruntu v Markvarticích Vít Janáček a je zde tentokrát zapsán mezi sedláky hospodařícími v Sobiňově.⁸ Rozrůstání rodiny Janáčků je nejlépe patrné v purkrechtní knize Sobiňova uložené v MZA Brno.⁹ Zde se k roku 1673 objevuje též zápis týkající se Václava Janáčka, který koupil v Bílku chalupu Pavla Zvolánka. Jednalo se zřejmě o syna či bratra Pavla Janáčka z Markvartic, který dle zápisu z téhož roku zdědil hospodářství po svém otci Vítu Janáčkovi a v té době měl při přebírání hospodářství již grunt zaplacený.

PŘEDCHŮDCI JANÁČKŮ

Pro pátrání o předchůdcích Janečka či Janáčka z Markvartic je třeba podrobněji rozvést podklady, které si o Markvarticích a Sobiňovu můžeme vyhledat v běžně dostupné literatuře. V Časopise českého muzea v ročníku 1834 publikoval František Palacký seznam 452 českých pánů a rytířů, objevený na olomouckém arcibiskupství¹⁰ – jednalo se o šlechtice, kteří v září 1415 připojili své pečeti ke stížnému listu proti upálení Mistra Jana Husa v Kostnici. Zde stejně jako ve třetím díle Archivu českého můžeme nalézt jména Ctibor a Jan z Markvartic.¹¹ Že se jedná o Ctibora a Jana z Markvartic na Čáslavsku, můžeme se utvrdit též v Profousově knize „Místní jména v Čechách“ ve stati o Markvarticích.¹² Dle Augusta Sedláčka a jeho díla „Místopisný slovník historický Království českého“ jsou Markvartice víska u Chotěboře, po níž se nazval Beneda z Markvartic (1257-1278), Ctibor a Jan pečeti stížný list r. 1415.¹³ K doplnění tohoto líčení o Markvarticích je na místě zmínka o sousední větší vesnici Sobiňovu, sousedícím či spíše navazujícím na poutní místo s chrámem v Sopotech, někdy uváděných jako osada. A. Sedláček uvádí v „Hradech a zamcích“ ke konci textu o Sobiňovu toto: „... když Jan syn Ondřejův okolo 1384 zemřel, táhl se k Sobiňovu Stošek (jinde vedený jako Stašek), syn Mstislavův z Dolan, a dosáhl ho mocí spolku, který měl otec se zemřelým. Týž Stošek připomíná se pak jako pán na Sobiňově, tuším poslední ze zdejších vladyk“.¹⁴

Abychom mohli dále objasnit dějinnou roli Jana z Markvartic, musíme též přistoupit k pátrání po jeho znaku, který byl bezpečně identifikován na originále jedné z pečeti, která je připojena k pergamentu z r. 1415, nyní ulo-

ženém v Edinburghu ve Skotsku. Identifikaci pečetitelů věnoval velkou pozornost všestranný A. Sedláček (tento zde uvádí též významného badatele Masáka) v článku uveřejněném v roce 1922 v Časopisu společnosti přátel starožitností českých v Praze.¹⁵ Podstatně obsažnější je ovšem Sedláčkův rozbor těchto historických podkladů v Českém časopise historickém v roce 1917.¹⁶ Ve čtvrtém oddíle zde popisovaných pečeti jsou uváděni vladykové z chrudimského a čáslavského kraje. Dle komentáře k pečetí číslo 266 (s. 323) se Ctibor z Markvartic psal po Markvarticích v osadě Sopotské v Čáslavsku. Bratři Jan, Ctibor a Stašek (tento 1405 ze Soběnova ... Sobiňova) byli dle konfirmačních knih v roce 1401 patrony kostela Sopotského. Majitel pečeti číslo 293 Jan z Markvartic z Čáslavska se pak v konfirmačních knihách připomíná v l. 1401 až 1405 jako spolupatron kostela Sopotského, r. 1412 pečetil znamením kohouta a r. 1421 byl na čáslavském sněmu.¹⁷

Pro úplnost představy o zmíněných bratřích ještě Sedláčkův popis Sobiňova z Hradů a zámků, tentokrát od počátku: „Nedaleko Sopot je ves Sobiňov. Na jejím jižním konci u st. dráhy je vidět tvrziště, pole lučním příkopem otočené. Nejstarší známý držitel byl Ješek Kokot z Sobiňova, jenž byl v letech 1358-1367 patronem kostela Sopotského. Ondřej ze Sobiňova podával r. 1373 kněze k Běstvínskému kostelu.“¹⁸ Z uvedených předchozích textů pak vyplývá, že Jan, Ctibor a Stašek byli nepochybně synové vladyky Mstislava z Dolan, o kterém se můžeme více dočíst v prvním díle Sedláčkových Hradů a zámků: v Dolanech na tvrzi vládli po smrti Mstislava z Dolan jeho sirotci Staněk, Stašek, Víta a Machna. Jan pocházející též odtud, byl účastníkem sněmu šlechty v Čáslavi r. 1440 a bojoval na straně Jiříka z Poděbrad při dobývání Prahy v r. 1448.¹⁹ Z tohoto je patrná návaznost na uvedené texty a rýsuje se slušný dějový přehled o životě Jana z Markvartic v těchto na prameny chudých dávných časech. Je zde tak vyličená část historie starobylého rodu, když jsme si předtím položili otázku „Kdo byl Jan z Markvartic a co o něm víme?“ Jeho rodná tvrť Dolany se nyní nazývá Rozpakov a nachází se přibližně uprostřed na spojnici Vápeného Podola a Heřmanova Městce.²⁰ Pro dokreslení je třeba také dodat, že obec Běstvína s gotickým kostelem (zmiňována 1137) je asi 10 km vzdálená od Dolan a 30 km od Sobiňova.

Ze Sedláčkem shromážděných údajů se dá vyčístit blízkost vztahů sobiňovských a dolanských vladyků. On sám se loučí s Janem z Markvartic konstataváním, že po Janovi z Markvartic patřily Markvartice v 15. století k Přibyslavi a pak k polenskému panství. Vyvrátit to nelze, ačkoliv zprávy o Markvarticích i Janáčcích nalézáme v 16. století v deskách zemských. Nevztahuje se to ovšem k „našemu“ pátrání o Janečcích z Markvartic na Čáslavsku. Toto nepřímě potvrzuje i výše citovaný urbář. Kovněž pátrání po potomcích Jana z Markvartic v titulářích ze 16. století²¹ bylo bezvýsledné, epidemie zřejmě vykonaly své. Ve ▶

sledovaném období (po r. 1434) byly v Čechách morové epidemie v letech 1439, 1443 a 1451. V roce 1495 byl v Čechách hladomor vlivem neúrody a drahoty.

Abychom si učinili úsudek o poměrech v hospodaření nižší šlechty v Čechách ve středověku, poučme se z knihy Václava Müllera o svobodnících.²² V té době udílel král nebo vyšší šlechta některé statky v léna – držitelé se nazývali nápravníci. Mohli to být nižší šlechtici, nebo i vojáci povoláním. Dostávali statky v manství – nápravu, nebo je mohli levně zakoupit.²³ Neměli ovšem právo dát si zapsat statek do zemských desek, ačkoliv toto právo měli i svobodníci. Nápravníci museli za to králi či držitelé panství vojensky sloužit, někdy i platit. Mohli statek i prodat či dědit, bude-li ovšem závazek zachován. Občasná vojenská služba bývala ovšem nejčastěji jen jedním břemenem. V 17. století nápravníci mizí.

Dle tradice obtíže s plněním závazku k udržení statku Markvartice – v případě války měl být vypraven vyzbrojený žoldněř – způsobily, že potomci Jana z Markvartice údajně statek pozbyli a stali se jeho držitelé s povinnostmi pro poddané. Je to ovšem pouze domněnka. Jan z Markvartice byl v každém případě bezpochyby jen nápravník, bez možnosti zápisu do zemských desek, se všemi problémy, které vyplývaly z přijatého závazku, zejména v této době. Pro porovnání: císař Zikmund platil okolo r. 1420 půl kopy grošů žoldu na koně a týden. Držitel statku v Markvarticích byl v roce 1636 povinen platit vrchnosti celkem 64 grošů ročně. Přitom hodnota grošů je nesrovnatelná. Kromě toho je nutno uvážit, že Jan z Markvartice se zúčastňoval válečných tažení, a tedy z války spíše profitoval. Jeho dědicové patrně již tak aktivní nebyli a platby na vydržování vojáka byly nad jejich možnostmi.

Je zde také možnost, že zánik držby statku v Markvarticích rodinou Jana z Markvartice z titulu nápravnictví způsobila změna majitele panství v r. 1468, kdy Viktorin z Kunštátu, manžel Žofky, dcery pana Jana Ptáčka, tj. držitele panství od r. 1406, prodal Polnou, Přibyslav a Ronov s vesnicemi panu Burianovi Trčkovi z Lípy. Bezprostředně po tomto roce byla Polná postižena též válečnými událostmi. Poznamenejme též, že ještě v r. 1468 se Polné zmocnil Jan ze Šternberka, příslušník katolické strany, která rozhodně nepřála přívržencům Jiříka z Poděbrad.

Budiž ještě uvedeno: „Jan Linhart z Neuenburgu při kommissi transactions dne 19. února 1628 za pardon mu udělený uvolil se 1000 kop míš. zaplatiti z jmění svého na 8500 kop míš. odhadnutého, ačkoliv již před tím jeho statek lenní Markvartice (kr. Čáslav, okr. Chotěboř), odhadnutý za 1000 kop míš., od královské komory ujat byl.“²⁴ Poddanské hospodářství Janáčků (?) patrně existovalo i souběžně a po opětném přechodu Markvartice k panství Polná po r. 1623 (kardinál František kníže z Dietrichštejna) zůstalo v katastru osady Markvartice jako jediné po dlouhou dobu.

ERB JANA Z MARKVARTIC

Znak kohouta, kterého měl ve svém erbu Jan z Markvartice, je bez bližšího popisu uváděn A. Sedláčkem v článku v Českém časopisu historickém z r. 1917 na s. 325 s odkazem na Archiv břevnovský k r. 1412 a rovněž v prvním díle Českomoravské heraldiky.²⁵ Zbývalo tedy nalézt listinu s přivěšenou pečetí Jana z Markvartice a znak upřesnit. Za laskavé spolupráce pracovníků SÚA Praha mi bylo umožněno seznámit se s listinou z r. 1412 vedenou pod č. 217 v archivu břevnovského kláštera benediktinů, tj. se smlouvou mezi Mikšem z Pohledu a jeho synem Petrem s opatem kláštera vilémovského za účasti ubrmanů Markvarta z Blanice, Jana z Onšova a Macka, purkrabího z Lipnice. Jan z Markvartice je zde uváděn jako svědek této smlouvy.²⁶

Byl to zvláštní pocit dotknout se pergamentu pocházejícího z doby ještě před koncilem Kostnickým. Šest připojených dobře zachovaných pečeti je zde pečlivě chráněno pod plexikrytem. Janovi z Markvartice patřila poslední, šestá pečeť, tj. přesně podle pořadí, jak jsou v listině uváděny jednotlivé osoby. Tato pečeť má uprostřed vystupující malý štít, kde je erbovním znakem zřetelně vyobrazený vlevo hledící kohout, tedy figura, kterou uvádí A. Sedláček. Na rozdíl ostatních pečeti je zde na celém obvodu pečeti vyveden latinský nápis, bohužel nečitelný.

PEČET JANA Z MARKVARTIC
SÚA Praha

ČASOVÝ PŘEHLED

Jan z Markvartic

- cca 1380 – narodil se jako syn vladyky Mstislava z Dolan v chrudimském kraji
 1401–1405 – spolu se svými bratry Ctiborem a Staškem jeden z patronů kostela v Sopotech v čáslavském kraji
 1412 – pečetil jako svědek trhovou smlouvu
 1415 – přivěsil svou pečeť k stížnému listu do Kostnice
 1421 – zúčastnil se čáslavského sněmu
 1440 – byl účasten dalšího sněmu v Čáslavi
 1448 – pomáhal Jiřímu z Poděbrad dobývat Prahu

Janáčkové

- 1582 – nedoložená zmínka o Janáčcích v kronice G. Janáčka
 1636 – v urbáři polenského panství je uveden Janeček z Markvartic
 1654 – podle berní ruly je majitelem statku v Markvarticích Vít Janáček
 1673 – hospodářství přebírá Pavel Janáček
 1719 – dle fassé hospodaří v Markvarticích Jakub Janáček, který má příznáno 101 korců půdy.²⁷ Po jeho smrti zde vznikla tři hospodářství po 33 korcích.
 1772 – v Markvarticích hospodaří Lukáš Janáček (č.p. 2) a Jan Janáček (č. p. 3)²⁸
 1785 – podle Josefinského katastru byla v Markvarticích čtyři hospodářství, z toho drželi č.p. 1 Jan Janáček, č. p. 2 Lukáš Janáček a č. p. 3 Jan Janáček. Z 358 korců půdy v Markvarticích patřila Janáčkům převážná většina. V Sobiňově, Nové Vsi a Sopotech hospodařilo tehdy již osm Janáčků. V Sobiňově č.p. 13 to byl Jan Janáček, o kterém byla již zmínka v úvodu. Pro přechovávání nekatolických knih byl stíhán Lukáš Janáček z Markvartic.²⁹
 1838 – podle stabilního katastru hospodařili v Markvarticích jen Janáčkové, čtyři Františkové a jeden Jan

Z předchozího můžeme soudit, že původní statek Janečka v Markvarticích (kromě 48 korců půdy jsou zde uváděni 4 koně, 2 voly a leč lesa, tj. asi 18 ha) bylo dvoulánové hospodářství rozlohou srovnatelné se zemanskými statky té doby.

Zlatý věk Janáčků v Markvarticích skončil před první světovou válkou, když prospekulovali majetek, údajně vzhledem k nevydařenému podnikání v lihovarnictví. Nutno ještě dodat, že Janáčkové z Markvartic v Čáslavském kraji nebyli v době sepisování berní ruly jediní tohoto jména v Království českém. Dle tištěných berních rul jsou též v Kouřimském kraji: ve vsi Třemblat je to Matěj Janáček, ve vsi Zdebuzeves rovněž Matěj Janáček, v Benešově vdova Kateřina Janačka. V Prácheňském kraji je ve vsi Maleč uváděn Adam

Janáček. Dnes se majitelé statku Markvartice již dávno nejmenují Janáčkové, je zde pštroší farma, několik zpustlých stavení a připravuje se zde patrně výstavba velkého ubytovacího zařízení. Janáčky však hojně nalézáme v Sobiňově, Nové Vsi, Sopotech, Bílku a dalších okolních obcích, podobně jako před mnoha lety.

P o z n á m k y

- ¹ Dr. Gustav Janáček, středoškolský profesor, autor učebnic českého jazyka.
- ² Východočeský sborník, Chrudim 1919.
- ³ Výroční zpráva gymnasia v Čáslavi, rok 1906.
- ⁴ Zprávy státního gymnasia v Pelhřimově.
- ⁵ Dr. Pavel Křivský, literární historik, třináct roků vězeň minulého režimu, pracovník Památníku národního písemnictví v Praze, autor řady knih, mj. o Bolzanovi a Dobrouském.
- ⁶ MZA Brno, fond Panství Polná, F 188, kniha č. 12.
- ⁷ SÚA Praha, Stabilní katastr, Čáslavsko, Sobiňov, č. 554.
- ⁸ SÚA Praha, Berní rula, Čáslavsko, Spisy, Panství Polná, karton 28.
- ⁹ MZA Brno, Panství Polná, F 188, kniha č. 174.
- ¹⁰ Časopis českého muzea roč. 1834, s. 331.
- ¹¹ Archiv český III, s. 189.
- ¹² A. Profous: Místní jména v Čechách, Praha 1947-1957.
- ¹³ A. Sedláček: Místopisný slovník historický Král. českého, Praha 1908.
- ¹⁴ A. Sedláček: Hrady, zámky a turze Království českého, díl XII, s. 171.
- ¹⁵ Časopis společnosti přátel starožitností českých, roč. 1922, s. 3-18.
- ¹⁶ A. Sedláček: Úvahy o osobách v stížných listech v r. 1415 podaných. Český časopis historický, roč. XXIII, r. 1917, s. 85-109, 310-352.
- ¹⁷ AČ III, s. 227.
- ¹⁸ Viz pozn. 14.
- ¹⁹ A. Sedláček: Hrady, zámky a turze Království českého, díl I, s. 190.
- ²⁰ O hrádce naposledy T. Durdík: Ilustrovaná encyklopedie českých hradů, Praha 1999, s. 485.
- ²¹ Titulář Mikuláš Šůda ze Semanína, r. 1556, SÚA Praha, sign. IV C 44, Titulář Jiřika Černého, r. 1572, SÚA Praha, sign. IV C 47.
- ²² V. Müller: Svobodníci, Praha 1905.
- ²³ F. Palacký: Dějiny národu českého 1, Praha 1894, s. 356.
- ²⁴ T. Bílek: Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618, s. 393.
- ²⁵ A. Sedláček: Českomoravská heraldika I, Praha 1902, s. 76.
- ²⁶ SÚA Praha, fond Archiv zrušených klášterů, Řád benediktinů – Břevnov, i.č. 217.
- ²⁷ SÚA Praha, TK – fassé, Čáslavsko, č. 968, II. část.
- ²⁸ MZA Brno, fond Panství Polná, F 188, kniha č. 15.
- ²⁹ SÚA Praha, Josefský katastr, Čáslavsko, Sobiňov, č. 2018, kart. 876.